

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

VII. tečaj.

V Gorici, 1888.

9. zvezek.

Zlata maša sv. očeta Leona XIII.

(Iz „Vaterlanda“.)

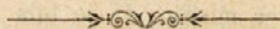
Rim, 1. prosinca 1888.

Včeraj zvečer ob četerti na šest so zazvonili vsi rimski zvonovi in zvonili celo uro k zlati maši papeževi pri svetem Petru. Kmalu nato je gosposka vredila zdatno redarsko službo na svetega Petra tergu. O polnoči so že začeli prihajati ljudje, ki se jim ni tožilo čakati pred cerkvenimi vratmi, da bi mogli le prvi in prednji biti, ko se odpro. Ob treh zjutraj je čakalo vže do dve tisoči ljudi vstopa, ki se jim je dovolil po nekolikim na enkrat ob štirih. Redarstvo je vzdržavalo red z veliko spretnostjo, tako da se pri vsi neizmerni množini ljudi ni prigodila druga nesreča, kakor da je nekaterim kaj zmanjkalo v žepu in neki papežev kapitan si je menda nogo zlomil. Cerkev je praznično okrašena, veliki stebri so oblečeni v erdeč damast, kip sv. Petra je v papeški opravi. V cerkvi vzderžujejo red palačna straža in papeški orožniki. Ob tri četerti na devet se prikaže sprevod, ki svetega očeta iz papeških stanišč v cerkev spremlja. Papež sedijo v svoji navadni nosilnici; videti so prav dobrega zdravja, le nekoliko vtrujeni. Korarstvo cer-

kve svetega Petra jih sprejmé; nato molijo nekaj časa pred velikim oltarjem in potem krenejo v kapelo žalostne Matere božje, da se tam oblečejo v mašno opravo. Na malem oltarju te kapele, kjer so pripravljena oblačila, stoji dragi krucifiks, ki so ga podarili naš presvitli cesar: tudi škofovska kapa, ki jo je poslal nemški cesar, in papeška krona, ki jo je napravilo pariško mesto, je videti tam. Ko se opravijo, stopijo sveti oče na nosilnico in slovesni sprevod se pomika proti velikemu oltarju, kjer se začne zlata maša. Vseh oči so v tem trenutku vperte na slavnega moža, ki denes po petdesetletnem mašništvu ponavlja nekervavo daritev. V tem trenutku moli cel svet kakor v Rimu in mašniki po vseh deželah obhajajo svete skrivnosti združevaje svoj namen z namenom svetega očeta. Genljivo je videti, kako v glavnem trenutku svete maše, ko zlatomašnik povzdigujejo presveto Rešno Telo, v velikanski hiši božji vse v tihi pobožnosti na kolenih kleči in s kora se zasliši kaker angeljsko petje, ki moli Jezusa v podobi kruha. Končavši sveto daritev zapoje sveti oče „Te Deum“, ki ga poje nadalje 70 tisoč glasov. Nato se dajo nesti v sredo cerkve, na order nalašč za to pripravljen. Tam vstanejo z nosilnice in molijo molitve pred blagoslovom. Mej tem poklekne množica in sveta tihota vlada po vsem velikanskem prostoru, dokler potihnejo besede slovesnega blagoslova. Nato se vzdigne gromovito klicanje v pozdravljenje svetemu očetu. Papež je blagoslovil Rim in cel svet ter se veruil nazaj v svoje izbe. Čez dobri dve uri je bila slovesnost minila, ali še cela ura je potekla, preden je vsa neizmerna množica prišla iz cerkve. —

5. prosinca so sveti oče zopet maševali v svetega Petra cerkvi. Slovesnost se je začela ob 9. uri. Okoli cerkve je bilo popolnoma mirno. V cerkev so se pustili samo laški romarji (okoli 20 tisoč), ki so z veselimi klici pozdravili papeža, ko so peš vstopili v cerkev. Brali so pri velikem oltarju tiho mašo; mej tem so zvonovi svetega Petra cerkve zvonili. Stregli so papežu kanoniki te cerkve in gojenci seminarija sv. Petra. Pričujoči so bili tudi velika vojvodinja toskanska, mnogi državniki, kardinali, vsi papeževi dvorniki in mnogi rimski plemenitaši. Po maši so dali sveti oče blagoslov ter se odpravili na to v veliko zakristijo, kjer je pripravil kapitelj kosilo za 1000 ljudi. Kardinal Lavaletta jz tam poklonil papežu pozlačeno sreberno posodo za svetinjo (glavo) sv. Janeza Kerstnika. Povabljenim se je dovolilo nogo poljubiti svetemu o-

četu; nato so mej talijanskimi romaji, ki so v dveh verstah stali in jih veselo pozdravljali, odešli papež po njim prihranjenih stopnjicah v svoje izbe.

Bratovščina naše ljube Gospe z Gore Karmelske.

Mej bratovščinami, ki so mej pobožnimi Slovenci zelo razširjene, je ena najimenitnejših bratovščina svetega škapulirja. Tudi v naši cerkvi na Kostanjevici ima ta bratovščina svoj sedež; zato se nam zdi primerno, da pred vsemi o njej kaj spregovorimo.

Okoli leta 1240 je živel na Angleškem prečuden mož, Simon po imenu. Še le 12 let star je ušel v puščavo in tu preživi spokorno trideset let v votlem hrastu. Imenujejo ga zato Simon „panj“ (Stock). Ravno tista leta so se naselili na Angleškem redovniki karmeljei ali karmeliti. Po nasvetu Matere Božje, ki se je Simonu prikazala, stopi tudi on v ta red in že leta 1245 ga izvolijo za poglavarja tega reda v zapadnih deželah. Sè vso gorečnostjo prosi več let prečisto Devico, naj mu dá kako znamenje svojega dopadajenja nad karmeljskim redom. Dne 16. julija, — bila je ravno nedelja —, prikaže se mu Marija v veliki svetlobi sè škapulirjem v roki, obdana od angelov, ter mu pravi: „Ná, sin moj preljubi, to oblačilce svojega reda kot znamenje moje bratovščine in posebne milosti, ki sem jo sprosilá tébi in vsem karmeljcem. Kedor v ti obleki vmerjé, bo obvárován večnega ognja. Naj tibo znamenje zveličanja, varstvo v nevarnostih in zastava posebnega miru in brambe.“

Po teh besedah pusti Marija škapulir Simonu v rokah in zgine.

Ta obljuba Matere Božje je bila pa tudi koj s čudeži potrjena. Še tisti dan, ko je Simon škapulir prejel, je neki plemenitnik, obtežen z velikimi grehi, za smert nevarno zbolel. Ker obupa nad svojim zveličanjem, se brani sv. zakramentov. Pokličejo Simona. Pride in ga najde že v omedlevici. Pokriža ga, položi na-nj sv. škapulir in glej! kmalu se bolnik iz nezavedno-

sti predrami, začne moliti, se odkritoserčno in skesano spovê, ter vmerje tisti dan ves miren.

Kedaj se je začela karmeljska bratovščina, ni na tanko znano. Neketeri namreč mislijo, da je bila že pred to prikaznijo, ter je le škapulir ko svoje posebno znamenje po nji sprejela in pa ime „škapulirska bratovščina.“

„Marsiketeri posmehovalec,“ pravi nauk za ta dan (16. julij) v Življenji Svetnikov, izdanem od družbe sv. Mohorja, — „marsiketeri posmehovalec bi se vtegnil pohujšati nad besedami: „Kedor v ti obleki (škapulirju) vmerje, bo obvarovan večnega ognja.“ Lahko bi rekel: „Škapulir si bom obesil na vrat, in potem smem počenjati, ker hočem; nebesa mi ne otidejo.“ Ali umé se samo ob sebi, da veljajo besede Marijine obljube pod enakim pogojem, kaker besede v sv. pismu, postavim: „Kedor veruje in je kerščen, ta bo zveličan“; „po upanji smo rešeni“ in v 12. pogl. Tobijevih bukev beremo: „milostinja reši smerti in ona je, ki grehe zbrisuje“; ali „blager žalostnim“ i. t. d. Noben pravi katoličan pa ne bo terdil, da že vera sama, ali samo upanje, ali milostinja zadostuje za nebesa. Vse te besede sv. pisma veljajo tolikanj, da človek razun tega ne sme zanemarjati onega, kar je poglavitna reč, brez katere nihče ne more zveličan biti; postavim, da se slehernega smertnega greha varuje, dolžnosti svojega stanu zvesto spolnuje, svojim razžalivcem iz serca odpušča i. t. d. Kedor pa milosti, ketere mu je Marija sprósiti pripravljena, terdovratno odbija, ta sam podira obljube in namene te ljubezni polne matere usmiljenja; takega tudi sto škapulirjev ne more obvarovati večnega ognja. Res se je že večkrat pokazalo, da je marisikedo že na smertni postelji sê svetim škapulirjem zadobil ob enem tudi milost spreobrnjenja in tako rešil svojo dušo večnega pogubljenja še le zadnji trenutek, vender ne manjka tudi žalostnih zgledov, da so prederzni in nespokorni, čeravno so bili v ti bratovščini, na čuden način ravno pred smertjo prišli ob škapulir in tako brez njega vmerli.

Pravi udje te bratovščine se toraj zanašajo na obljubo Marijino, da jim bo preskerbela iz nebeškega zaklada, ki ga ona oskerbuje, milost, da ostanejo do konca stanovitni, če so že v milosti Božji; če so jo pa zgubili, da se resnično spreobernejo in tako pogubljenju otidejo.

Dvojna je predpravica in milost, ki jo je mogočna in vsmiljena deviška mati obljubila pravim udom škapulirske bratovščine,

namreč: 1. obvarovani bodo večnega pogubljenja; in 2. kmalu bodo rešeni iz vic.

Ko so neketeri prederzneži jeli vgovarjati ti predpravici in jo tudi tajiti, se papež Benedikt XIV. sami potegnejo za njo ter pravijo, da naj se vé rni derže na povelje papeža Pavla V. izdanega določila, ki karmelitom dopušča, da smejo to pobožno vero očitno oznanovati. Mnogi drugi papeži, Klemen VII., Pavel III., sv. Pij V., Gregor XIII., Klemen X., Inocencij XI. i. t. d. so sami ta nauk očitno učili in ga goreče zagovarjali.

Mnogi redovi so dobili od sv. Rimskega sedeža dovoljenje, da smejo njihovi najviši predstojniki, generali reda imenovani, — to se ve da s privoljenjem dotičnega škofa, — vstanoviti bratovščine, ki so obdarovane že précej pri vstanovitvi sè svojimi odpustki. Tako ima n. pr. general dominikanskega reda pravico, da vstanovi bratovščino sv. rožnega venca. Vstanoviti bratovščino sv. škapulirja, ali karmeljsko pa ima pravico general karmeljskega reda. Pismeno privoljenje od škofijstva pošlje se o. generalu, ki na temelju tega privoljenja napravi vstanovno pismo. Naznaniti je treba naslov cerkve in altarja za bratovščino.

Papeži, kot najviši cerkveni pastirji, so določili, da so udje škapulirske bratovščine, ki vse natančno opravljajo, kaker je vlevano, deležni ne samo zaslug in dobrih del vseh drugih udov te bratovščine, temuč tudi vseh predpravic karmeljskega reda. Tudi mnogo popolnoma in nepopolnoma odpustkov so podelili papeži, zlasti Pavel V., bratovščini sv. škapulirja.

Ti odpustki so a) p o p o l n o m a : 1. Tisti dan, kadar kedo dobi sv. škapulir. (Spoved, obhajilo, molitev po namenu sv. Očeta). 2. Na praznik sv. škapulirja, t. j. 16. julija ali pa prvo nedeljo za tem. Papež Benedikt XIV. so ta odpustek dovolili za vsak dan mej osmino. (Pogoji so ravno tisti.) Ta praznik se sme praznovati v nedeljo mej osmino, ali če je treba, katero drugo nedeljo v juliju, tudi s procesijo. 3. Na smertno uro. 4. Popolnoma odpustek vsem tistim, ki se v deležijo procesije te bratovščine; smela bi se taka procesija, s škofovim privoljenjem, držati eno nedeljo vsakega meseca. (Pogoji navadni.) Komer pa ni mogoče, iti s tako procesijo, naj za odpustke tisto nedeljo obišče cerkev ali kapelo te bratovščine in sv. obhajilo prejme. Ravno to velja o popotnikih, bolnikih, jetnikih i. t. d., če zmolijo to nedeljo male dnevnice Matere Božje ali vsaj p e t d e s e t O č e n a š e v i n Č e š č e n a - M a r i j i n če obude djanje kesanja

s terdnim sklepom, da bodo pri prvi priložnosti prejeli sv. zakramente. 5. O praznikih Matere Božje: čistega spočetja, rojstva, darovanja, oznanjenja, obiskanja, očiščevanja in vnebovzetja. 6. O praznikih: sv. Jožefa, sv. Simona (16. maja), sv. Ane, sv. Mihela, sv. Terezije i. t. d. 7. Eno sredo vsacega meseca. — Da se dobe odpustki, naštetih pod št. 5., 6., 7., se je treba spovedati, prejeti sv. obhajilo, obiskati cerkev karmeljskega reda, ali, kjer te ni, domačo farno cerkev in opraviti navadne molitve. Če pa ni mogoče obiskati cerkev, morejo spovedniki mesto tega druga pobožna dela naložiti.

Vse sv. maše, ki se beró za ranjce ude, imajo ravno tisto predpravico, kaker bi se brale pri privilegiranem altariju. Podeljen jim je namreč popolnoma odpustek.

Tudi so udje deležni vseh duhovnih dobrot karmeljskega reda in vse cerkve.

b) n e p o p o l n o m a. 7 let in 7 kvadragen (kvadragna: 40 dni) vsako nedeljo v mesecu, ki je odločena za procesijo, katera ne more biti; treba je pa mesto procesije obiskati cerkev ali kapelo bratovščine. — 5 let in 5 kvadragen enkrat v mesecu, če se skesano spovedo in sv. obhajilo prejmo ter molijo za edinost kerščanskih poglavarjev, za zatertje krivoverstva in za povišanje sv. Cerkve. — R a v n o t o l i k o o d p u s t k o v zadobe tisti, ki spremljajo z gorečo svečo duhovnika, ki gre bolnika obhajati, in če za-nj molijo. — 3 leta in 3 kvadrage vsak praznik Matere Božje, če po skesani spovedi sv. obhajilo pobožno prejmo v cerkvi ali kapeli bratovščine in če molijo po namenu sv. očeta. Ti prazniki so: Marijino spočetje, rojstvo, oznanjenje, očiščevanje in vnebovzetje. — 300 dni, če se ob sredah in sobotah zderže mesnih jedi. — 100 dni, kolikerkrat kedo stori kakošno dobro pobožno delo ali delo ljubezni do bližnjega, postavim če kedo spremlja merliča na pokopališče, bližnjemu v sili pomaga, sovražnike mej seboj pomiri, nevedne v verskih naukih pouči i. t. d. — 40 dni vsaki dan, kadarkoli kedo zmoli 7 očenašev in češčenamarij v čast 7 radosti Matere Božje. Vsi ti odpustki se morejo dušam v vicah v prid obrniti.

Papež Pij IX. so 15. junija 1855 podelili vsem udom škapulirske bratovščine karmeljske posebno olajšanje za večne čase, da morejo na vseh tistih krajih, kjer ni karmeljskih cerkev, zadobiti vse tiste odpustke in druge duhovne milosti, kateri so podeljeni od rimskega sedeža obiskovalcem teh redovnih cerkev,

samo da se skesano spovedo, sv. obhajilo prejmó, svojo farno cerkev ob določenih dneh pobožno obišejo in druge zapovedane pobožne dela kakor se spodobi opravijo.

Cerkve karmelitov imajo odpustke rimskih postaj ob dnevih, ki so zaznamovani v rimskih mašnih bukvah.

Keder se ima obiskati karmeljska cerkev, ali župna cerkev, pa ne zadostuje, ako se gre samo v kako kapelico ali k podružnici.

(Konec prih.)

Življenje in delavnost sv. Frančiška Solana, misijonarja Peruanskega.

(P. F. H.)

VII. Poglavlje.

Misijonarju čudodelnik v Tukumaniji.

Kaker smo slišali, so naši misijonarji z drugimi nesrečneži srečno dospeli v pristranišče mesta Pajte. To je bilo nekako meseca januarija leta 1590. Od tod gredo misijonarji peš proti glavnemu mestu Limi. Pot je deržala preko puščave s peskom posute, ki se razprostira mej Tihim morjem in kordiljerskim pogorjem. Po nepopisljivih težavah dospó srečno v mesto, kjer gredo v samostan „sv. Frančiška od Jezusa“ imenovan. Tam je bila namreč tedaj vže jako cvetoča pokrajina ali provincija redovnikov sv. Frančiška, ki so se deržali po prvotni ostrosti vodila. Vstanovili so jo redovniki, ki so prišli s Pisarom, odkriteljem peruanske dežele, v tiste kraje. Ker je bilo dvanajst misijonarjev, zvali so jo sploh „provincijo dvanajsterih apostolov.“ V glavnem mestu Limi so imeli velik samostan, v katerem je moglo bivati po 200 redovnikov. Mej njimi so bili jako učeni možje, ki so deloma oskerbovali šole, drugi pa so oskerbovali misijone. Kmalu je nastalo iz te pokrajine še pet drugih.

Tu ostane sv. Frančišek z drugimi misijonarji nekoliko dni, da se odpočije od težavne poti, pa tudi okrepča za daljnjo pot proti Tukumaniji, kamer je bil namenjen. Seveda je bil počitek za svetnika, kaker po navadi, le molitev, samota, vaja v raznih čednostih in mertvičenju vže tako oslabelega telesa. Tudi je pridi-

goval po ulicah in na glavnem tergu mesta, kjer koli je našel množico ljudi. Sè svojo, rekel bi, nebeško in nadnatorno prikaznijo je kar očaral prebivalce. Njegova zgovornost pa je bila tudi tem večja, čim bliže je bil namenu svojega novega poklica. Vse ga je spoštovalo kaker svetnika.

Po kratkem odpočitku se odpravijo misijonarji na pot proti Tukumaniji. Morali so iti prek Kordiljerskega pogorja, čiger verhunci merijo nad 7500 metrov in so pokriti z večnim snegom. Treba jim je bilo hoditi 900 milj, ali po naš, 37 dni, če hodijo noč in dan. Lahko si misliš, dragi bravec, težave pota prek gorovja, kjer ni bilo najmanjšega sledu o kakem potu ali stezici. Zakaj to gorovje je bilo še popolnoma zaraščeno in še ni bilo videlo sekire, od kar stoji svet. Tudi še za današnje dobe je pogorje in okolica še malo znana. Ravnine in doline mej posameznimi gorskimi razrastki pokrivajo puščave, „ljanos“ zване, ki so zaraščene z visoko travo, da se še človek iz nje ne vidi. Če še omenimo, da so bile te pustine bivališče mnogobrojni golazni in zverjadi, in da cele trume strupenih komarjev popotnika neprenehoma nadlegujejo, imamo le še majhen zapopadek o težavah, s katerimi se ima vbogi misijonar vojskovati po teh krajih. Po vseh deželah je življenje misijonarjev vedno zatajevanje; po pokrajinah južne Amerike je pa vedno marternišтво. Lahko si toraj mislimo, kako težavno je bilo potovanje po teh divjih krajih. Vender pride naš svetnik v T a l a v e r o, špansko naselbino ob Saladu v Tukumaniji. Vže petdeset let, preden je prišel sv. Frančišek v te kraje, so tod oznanjevali sv. vero redovniki našega reda. Zlasti se je odlikoval brat Aljfonz od sv. Bonaventure in pred njim brat Ludovik Bolanos. Le-ta je umel pet različnih indijanskih jezikov; tudi je preložil katekizem, ki ga je izdal tretji okrajni cerkveni zbor v Limi l. 1582 v narečji Kusko-indijanskem, v druga indijanska narečja. Zato je imel tudi mnogo vspeha; nad 20.000 Indijanov je kerstil. Ali kaj je to število proti nebrotjni množici erdečeškožcev, ki so še živeli po gozdih tistih pokrajin ter prežali na evropske naseljence, da jih keterega zasačijo in slastno povžijejo. Divji Indijani so bili namreč človekožerci. Tako misijonsko polje je imel naš svetnik obdelovati ter obsejati se semenom božje besede. Seveda se ni strašil človekožercev, ker je hrepenel po marterniški smerti. Ali ljubi Bog je imel drugi namen sè svetnikom.

Naj perva skerb je bila Frančišku, da se nauči raznih indijanskih jezikov. Ali s tem se mu ni bilo treba dolgo truditi. Saj

ga je Bog izvolil za svojega oznanjevalca po južni Ameriki, ter mu tudi podelil „dar jezikov“, kaker nekedaj v Jeruzalemu zbranim svojim apostelnom, ki so imeli nesti njegov nauk narodom vesoljnega sveta. Le tokonotskega indijanskega jezika ga je učil 15 dni Andrej Garsija Veljdeški, zapovednik Talavere. Pa tudi v tem je kmalu prokosil učenika in Indijane same tega rodú, ki so menili, ko so ga slišali govoriti v svojem jeziku, da je prišel k njim njih malik in bog Ataguš. Saj jih je učil, kako morejo besede prav izgovarjati.

Svojo misijonsko delavnost je pričel Frančišek v mestu Talaveri in po okolici, da v veri poterdi kristijane raznih narodnosti, ki jih je tu našel. Ne daleč od mesta ste bile dve naselbini Indijanov, Sokotonijo in Magdalena. Od nekedaj so namreč misijonarji delali na to, da se divjaki za stalno naselijo ter pričnó obdelovati polje ali pa se raznega rokodelstva primejo, ker jih je le tako mogoče za terdno pridobiti sv. veri in pravi omiki. Takoisto so delali po severni Ameriki naši rojaki misijonarji Baraga, Pirec in drugi. Taki naselbini ste bile tudi omenjeni dve. Precej po svojem prihodu je prevzel naš svetnik oskerbovanje po teh in drugih naselbinah. Vsak dan je hodil po vaseh ter učil otroke in odrasčene in delil sv. zakramente. Po dokončanem delu je šel iz vasi na kak samotni kraj, kjer je zavžil svoj pičli košček kruha in se zatopil v premišljevanje svetih reči. Drobne tice in drugi gozdni prebivalci so ž njim vred hvalili Boga ter ga obletavali kot posebnega prijatelja božjega. Dà, celo divje zveri so zgubile svojo divjost! Necega dne, tako je pripovedoval poveljnik Andrej Garsija, — jezdil je on sam iz mesta, za njim je šel pa Solan po svojem misijonskem opravilu. Na enkrat zapazi divjega bika, ki serdito pridirja po hribu proti njemu. Poveljnik spodbode svojega konja ter skoči na stran. Na enkrat pa se spomni, da bode sedaj divja zver skazala svojo divjost nad neoboroženim redovnikom. Berž oberne svojega konja, da hiti nesrečnemu na pomoč. Pa kako se začudi, ko vidi, da zver kaker krotko jagnje stoji poleg svetnika, ki jo gladi in boža. Potem ji pa reče, naj gre nazaj, odkoder je prišla. Zver se oberne in gre v resnici nazaj.

Ravno ta poveljnik je bil priča še drugega čudnega dogodka. Necega dne zopet popotujeta skupaj vsak po svojem opravku. Pot ju pripelje do široke deroče reke. Sedeta v čolnič, da se prepejljeta na ono stran. V tem trenutku pade svetniku plašč raz ramo v vodo in valovi ga odnesó. Ker je bila ravno zima in za tiste

kraje čas deževja, je bilo občutljivo merzlo. Ko stopita na suho, gresta nekaj časa svojo pot dalje. Stotniku se smili svetnik, ki se je tresel mraza. Gre toraj nazaj, kè bi vender znabiti kje ob bregu našel plašč. Ko pride na kraj, kjer sta stopila na suho, vidi ga razgernjenega po travniku, kaker bi ga bil kedo razgernil, da se posuši, — in vender ni bilo žive duše blizu. Garsija ga pobere ter ž njim spoštljivo ogerne svetnika.

Da misijonar v božjih očeh mnogo velja, skusili so tudi Indijani v Sokotoniju. Ta naselbina je imela veliko pomanjkanje vode; morali so jo od daleč po prav težavni poti nositi. Zato so mislili naselbino vže zapustiti ter se preseliti na drugi kraj. Bridko je bilo svetniku pri sercu, ko pomisli, da se bode vže vrejena vas razkropila. Zateče se torej v goreči molitvi k Bogu. Veselega obraza pride svetnik drugi dan v Sokotonijo ter skliče može skupaj in pravi, da jim ni treba kraja zapustiti, ker je voda prav blizu. Indijani odkimujejo z glavo, češ, kar se spominjajo, ni bilo še na tem kraji sledú vodé. Svetnik jim prigovarja, naj le zaupajo na vsegamogočnost božjo. Potem jih pelje na polje ter pokaže s palico na suh prostor, kjer naj prično kopati. In glej! Kmalu se prikaže mokra zemlja in iz nje privre bister vrelec, ki si je pričel delati strugo. Vsi ostermé ter padejo svetniku k nogam. Od daleč so hodili gledat čudežni vrelec in zajemat vodo, ki so jo rabiš tudi kot zdravilo v raznih boleznih. Verjetne priče so poterdile, da jih je tudi mnogo ozdravelo. Še dandenes imenujejo Indijani in drugi prebivalci ta vrelec „studene c sv. Solana“. Od tistega dne izvira tako močan, da goni mline in namaka rižno polje.

Tako blagonosno je pričel sv. Frančišek svojo misijonsko delavnost. Ostale so pa tudi te naselbine v zgled kerščanskega pobožnega življenja vsem Indijanom po Tukumaniji. Svetnika so imeli v veliki časti, ko že več ni bil mej njimi. Pa tudi svetnik se jih je z veseljem spominjal kot svojih pervencev v vinogradu Gospodovem. Tudi potem ko je že vžival zasluženo plačilo v nebesih, jim je večkrat prihitel sè svojo pripošnjo na pomoč. Naj nevedem le en zgled. Ko so nekaj let po svetnikovi smerti prišle v Tukumanijo brezštevilne trope kobilic, ki so pokončale vse, zatečajo se prebivalci v Talaveri, Sokotoniju in Magdaleni k svetniku, naj jih reši strašne šibe. Obljubijo, da ga hočejo vedno častiti kot svetnika, če jih reši. In glej! na enkrat se tropa oberne proti golemu gorovju in ondi pogine. Takih in enakih dogodkov nam popiso-

vavci njegovega življenja mnogo pripovedujejo. Nekatero bodem še pozneje omenil.

Iz teh svojih stalnih postaj je svetnik hodil iskat divjakov za sv. vero po okolici v hribovje, kamer so se pred belimi naseljniki vmaknili. Povsod so ga divjaki radi poslušali ter sprejeli sv. vero, ž njo pa tudi pravo oliko. Učil jih je, kako naj si pripravljajo obleko; v svoji divjosti so bili namreč nagi ter si barvali kožo z različnimi barvami. Tudi jih je učil, kako naj si prideljujejo vsakdanjega živeža. V kratkem času so bili divjaki prerojeni, da so se sami sebi čudili, kako so postali vsi drugači. Ko je pa doveršil svetnik po okolici svoje misijonsko delo, gre dalje po neizmerni planjavi in pogorji proti vzhodu.

Prišel je do mesta *Santiago del Estero*, ki so ga Španjci ustanovili l. 1562. Lega tega mesta je bila jako lepa. Daleč na okoli se razprostira lepa ravnina, katero pretekate reki *Dolse* in *Salado*. Ob mestu pa dela reka *Dolse* prijazno jezero. Divjaki so se pred naseljenci vmaknili v gore in obširne gozde. Zato je naš misijonar tudi le malo časa ostal v *Santijagu*. Šel je dalje ter prišel do mesta *Rijohé*, ki so ga bili Španjolci pred kratkim ustanovili. Mesto stoji na obnožji *Andeškega* pogorja ob meji sedanje *Čilenske* republike. Tukaj so bili našli bogate rudnike srebberne rude. Indijani po okolici so bili pa jako divji in grozoviti. Vedno so napadali naseljence in ti so bili v vednem strahu pred njimi. Jako se toraj razveselé, ko pride sloveči misijonar v *Rijoho*. Upali so, da bode svetnik z besedo sv. evangelija vkrotil divjake. In niso se varali. Kjer je *Solan* oznanjeval božjo besedo, premagal je vso divjost in vse zapreke ter spremenil maščevanja željne, nage erdečkožce v krotka jagnjeta *Kristusova* in olikane ljudi. Celi rodovi so sprejeli sv. vero, naselili se okoli *Rijohé* in postali mirni, delavni in omikani prebivalci. Kar ni moglo orožje, to je mogel bosonogi redovnik s sv. križem v roki.

To pa je jako razserdilo divje indijanske rodove, ki so prebivali po vzhodnem gorovji mej rekama *Dolse* in *Santomo*. Zbere se 45 glavarjev indijanskih rodov sè svojimi vojaki ter sklenejo vse belokožce in tiste, ki so ž njimi potegnili, pomoriti in svojim malikom darovati, sela pa požgati in pokončati. Zbrana vojska divjakov se vtabori na hribu blizu mesta. Njih divje vpitje in ples, ki so ga imeli po noči svojim malikom na čast, je sè strahom navdajal prebivalce po mestu in okolici. Kerščanska občina *Indijanov* in naseljeucev je bila ravno zbrana pri božjo službi, ko zvejo

nameru o napadu. Ondotni poveljnik Peter Kotero skliče može hitro skupaj, da bi napad odbili ali pa se branili do zadnjega zdihljeja, češ, bolje je slavno vmreti v boji kaker v roke priti človekožercem. Žene in otroci ostanejo v cerkvi. Ko se možje pripravljajo na boj, vkaže svetnik, naj bodo le mirni in počakajo, da pride nazaj. Sam pa se odpravi v šotor divjakov. Hotel je dati življenje za svoje ovčice in menil, da je sedaj najlepša prilika, da vmerje marterniške smerti. Brez opovire pride svetnik do šotora divjakov. Kot nebeška, vzvišena prikazen stopa deržeč križ v roci, mej divjaki. Vsi ga stermo gledajo. Potem stopi na višji prostor ter prične razlagati sè živo besedo divjakom resnice sv. vere. Vsi pazljivo poslušajo to nebeško prikazen. Ko jenja govoriti, gnetejo se vsi proti njemu, proseč, naj jih sprejme v katoliško cerkev in kersti. Bilo je zbranih divjakov nad 9000 in vsi so bili po govoru svetnikovem kaker spremenjeni. Le nekaj se je vsem čudno zdelo, da so ga namreč vsi umeli, ko je govoril, dasi tudi so bili Indijani iz raznih narečji, ki se mej seboj niso razumeli. To je dalo našemu svetniku neko nebeško veljavo. Njegovo ime se je širilo daleč mej Indijani po okolici. Vsi divjaki so ga imeli za nebeškega poslanca. Kjer koli se je prikazal, hitelo je vse k njemu, da slišijo iz njegovih ust nebeške nauke. Kmalu so sprejeli vsi divjaki okoli Rijohe sv. kerst ter postali verni in pobožni katoličani. Tudi ti divjaki so se po okolici naselili, ko so bili kerščeni.

Toda svetnik ni mogel vedno pri njih ostati. Želel je, da pridobi še druge divjake Jezusovi čredi. Obernil se je proti severovzhodu ter prišel preko Katamarke v San Migél. Tudi tukaj so divjaki z gor in ravnin hiteli k svetniku, da slišijo nebeškega poslanca nauke in sprejmo sv. kerst.

Od tod je šel sv. Frančišek proti severu ter prišel v Tukiman, ki stoji na vzhodnem podnožji pogorja „Siera de Akonkiha“ zvanega. Okolico tega kraja moremo zvati raj južne Amerike. Tu vidiš najlepše rastline, ki rastejo v vročem pasu naše zemlje. Razne reke, osobito Rio de Tukiman, dajejo tem pokrajinam to rodovitnost. Tukaj je našel naš svetnik večinoma le španjske naselnike; Indijani so se vmeknili pred tujci v obširno gorsko ravnino Velike Čake, da si ohranijo svobodo.

Po teh krajih so prebivali zelo divji Indijani ter kuhali serd do belih. Tako divji so bili, da so slastno povžili vsacega belega človeka, ki jim je prišel v roke. Ta divjost je tem bolj mikala našega svetnika, da je šel v veliko Čako. Ni se zmenil za te-

žavno pot in za nevarnost svojega življenja. Saj je hrepenel po marterniški smerti. S križem v roci se prikaže Solan mej divjaki in oznanjuje Jezusovo vero po gorah in ravninah. Čudom gledajo divjaki božjega poslanca, ki govori v jeziku vsem razumljivem. Tisoč in tisoč divjakov je hitelo iz nezmernih ravnin in zaraščenih gozdov, poslušat nauke nebeškega poslanca. Iz rek, ki pretakajo in močijo rodovitno pokrajino, je zajemal svetnik vodo, da prerodi otroke puščavske se sv. kerstom v dediče nebeškega kraljestva. Še sveto vero so divjaki sprejeli pa tudi oliko; učil jih je, kako naj si naredé potrebne obleke ter se žive ob poljedelstvu in živinoreji. Če tudi jih je nevsmiljenost in nezmožnost španske vlade tekom časa zopet spremenila v divjake, se vendar spominjajo še dandenes v svojih pesmih in pripovedkah nebeškega poslanca. Od roda do roda se ohranjajo mej njimi pesmi, katerih jih je učil „č u d o d e l n i k i z n e b e s“.

Ko je Solan prehodil vso pokrajino Čako, pride do reke Paragvaj, ki loči te pokrajine od Paragvajskih. Reka je 300 do 400 metrov široka po nekaterih krajih. Onstran reke je prebivalo mnogo divjakov, ki še nigdar niso slišali ničesar o sv. veri. Tudi te nesrečne je želel pripeljati v Jezusov hlev. Ali kako priti preko široke reke? Čolna ni bilo blizu; divjaki pa se tudi niso podvzivali dobiti ga kje. Marveč so bili jako veseli, da nebeški poslanec ne more dalje; saj bode primoran ostati pri njih, ki so ga nad vse ljubili. Tudi so mu ponujali vsega v obilnosti, kar so imeli, da bi le pri njih ostal. Svetnik pa jim je vedno kazal na ono stran, kjer toliko divjakov še ničesar ne vé o Jezusu, odrešeniku sveta. Tudi te mora osrečiti z nebeškim naukom. Potem opominja še svoje ovčice, naj ostanejo stanovitni v veri, blagoslovi jih še enkrat, povzdigne svoje oči proti nebu in se zamakne. Divjaki stermé zró v veličastni obraz svojega očeta in nebeškega poslanca. — Potem vzame svetnik svoj plašč, razgrne ga po vodi, sede nanj, in valovi ga neso proti onstranskemu bregu. Jokaje zró divjaki za svojim očetom in se ne morejo prečuditi temu dogodku.

Naš svetnik je sedeč na svojem plašču srečno prišel čez reko. Ob bregu je stalo veliko divjakov, ki so čudé opazovali nenavadnega gosta ter ga sprejeli prav spoštljivo kot nebeškega poslanca. Divjaki po teh pokrajinah so bili debla G v a r a n i - i n d i j a n s k e g a. Solan je prehodil, oznanjevaje sv. vero, vse Paragvajske pokrajine ter kerščeval divjake na bregovih rek Paragvaje, Parane in Urugvaje. Z neko, rekel bi, nebeško močjo je vlekel divjake k

sebi. Niso mogli umeti, od kod je to, da Indijani, dasi raznega deblá in narečja, ki se mej seboj ne razumejo, — vendar vsi razumejo govor nebeškega poslanca. Saj je bilo tedaj samo v Paragvajskih pokrajinah več narečji in jezikov, kaker jih je po vsej Evropi. Tako poročajo popisovavci življenja sv. Solana. Ta čeznatorni dar jezikov je našemu svetniku pripomogel, da je mogel povsod oznanjevati divjakom zveličavne nauke. Oborožen s tem čeznatornim darom jezikov je šel Solan, oznanjujoč božjo besedo in učé prave olike poleg obrežja reke Uugvaja proti zahodu ter prehodil v potu svojega obraza puščave, tû pokrite z golim peskom, tam zopet z rečmi sè soljo zmešanimi. Na drugem kraji so bile ravnine porasle s travo, ketere skoro ni moči prehoditi. Koliko truda je imel in znoja je pretil pri tem potovanji naš svetnik, ve le Bog sam!

Po svojem dolgem potovanji po teh pokrajinah je šel slednjič zopet čez reko Laplato ter prišel v Sanfé, mesto na rodovitni planjavi, ki so ga bili pred kratkim (1573) vstanovili Španjci. Od tod je šel proti Novi Kordovi. Pridružilo se mu je več popotnikov, ki so šli tudi v to mesto. Pot je deržala preko puščav, ki so bile pokrite sè solnatmi snovmi ali pa peskom. Hodili so vže štiri dni pod pekočimi sončnimi žarki, pa še niso prišli do hladne vode, s katero bi si bili vgasili žejo. Neketeri iz mej popotnikov so mermrali, drugi molili ter prosili Boga pomoči, tretji se zopet hudo rotili. Mej temi sta bila tudi dva vojaka, ki sta se mejpotoma pridružila. Jako hudo je delo našemu svetniku, ko je slišal tako govorjenje. Zato reče nekemu tovarišu, P. Andreju iz reda „de Mercede“ zvanega: Ti ljudjo, ki tako godernjajo proti ljubemu Bogu, pač ne zaslužijo vsmiljenja iz nebes. Vender hočem pokazati vsem hladan vrelec, da si pogasé žejo. Le pojdi na oni-le homec; tam bodete našli listek papirja. Kake stopinje naprej je okrogel kamen, ki je z drugim pokrit. Le vzdigni pokrov, in našli bodete vodo. Tovarišu so se te besede svetnikove zdele neverjetne; ker si ni mogel misliti, da bi bila voda na verhunci homeca, kateri je nastal vsled podzemeljskega ognjemeta (vuljkana). Vender pa ni hotel vgovarjati svetniku.

Ljudi, ki so koperneli žeje, pelje na omenjeni homec; pa kako se začudi, ko vidi list papirja na omenjenem kraju in poleg kamen. Sè svetim strahom veli, naj odvale ploščo, — in kako se začudijo vsi, ko zagledajo čisto hladno vodo. Vse hiti blizu, zajemajo, kaker le vejo in znajo, da si pogase hudo žejo. Tudi si na-

polnijo posode, katere so ravno imeli sè seboj. Nobenemu pa ni prišlo na um, da bi bil vprašal, komu se imajo zahvaliti za to dobroto. Še le, ko si pogase žejo, prično misliti, od kod tukaj voda? Listek papirja jim bode pač to raztolmačil; pa ni ga bilo več nikjer. Temu se še bolj čudijo. Ko pridejo na verhunec, od koder so zopet videli na ravnino, vidijo v znožju homca klečega sv. Solana, ki je bil v molitvi zamaknjen. Sedaj je bilo vsem jasno, kedo jim je sprosil vode v tej puščavi. Od sedaj so imeli še veliko večje spoštovanje popotniki do sv. Frančiška. Okrepčani po hladni vodi so šli dalje.

Ko pridejo v Kordovo, so šli mimo sodišča, kjer so stale vislice za hudodelnike. Naš svetnik obstoji ter reče na tihem svojemu tovarišu P. Andreju, da bodeta jutri zaradi zločina vboja visela na teh vislicah ona vojaka, ki sta mejpotoma tako gerdo preklinjala. Seveda je verjel po dogodku v puščavi tem besedam; in drugi dan se je res vse tako zgodilo. Ravno ta dan je predsednik sodišča v Karkasu poslal list, v katerem veleval, naj omenjena vojaka zaradi vmora obesijo, kjer koli jih zasačijo, kar je sodišče v Kordovi tudi vestno izvršilo.

To mesto je bilo tedaj še le komaj vstanovljeno. Neki plemič iz Kordove na Španjskem doma, po imenu Hijeronim Kabrera se je tu naselil, in za njim drugi okoli leta 1573. Okolice ne moremo imenovati prijazne, ker jo obdajajo puščave polne soli. Tudi reke, ki se vijejo po pustinah, so slane in dajejo zato slabo pitno vodo. Pa jako važno je bilo to mesto za tergovino in kupčijo, ker je nekako v sredi mej mesti Santafé in San Huan de la Frontera. V tej naselbini naš svetnik ni našel ravno divjakov, pač pa mnogo naseljencev, ki, če tudi kerščeni, niso živeli po sv. veri. Odprto je bilo torej delavnosti njegovi široko polje. Kjer je našel priliko, je začel opominjati in svariti zanikerne in mlačne. Kmalu se je tudi sad njegovega truda pokazal v mestu. Ljudje so zopet jeli hoditi k božji službi in prejemali sv. sakramente. Vse je kazalo nebeško spoštovanje do svetnika, kot poslanca iz nebes. Bogati kupci so darovali mnogo denarja za stavbe cerkev, samostanov in družih dobrodelnih naprav, ki še dandenes zaslužijo občudovanje.

Od te dobe je hodil Frančišek po okolici od kraja do kraja, kamer so ga ravno klicali ali kamer so ga poslali predstojniki, delat v vinograd Gospodov. Ko ponižnemu služabniku Gospodovemu pa mu je bila nad vse zoperna hvala, ki se mu je obilna dajala povsod, kamer se je prikazal, ker so bili povsod znani njegovi ču-

deži. Ali znal je obračati vso čast na Boga, od katerega pride vsak dober dar. Ta svoj vpliv pri erdečkožcih kakor pri naseljencih vporabljal je v čast božjo. Divjake je učil sv. vero, in da naj bodo prijazni mej seboj in miroljubni do belih; naseljencem je priporočal ljubezen in vsmiljenje do divjakov, in naj vestno spolnjujejo božje in cerkvene zapovedi. S tem bodo divjakom najlepši zgled.

Naj h sklepu tega poglavja omenimo še nekaterih dogodkov iz življenja našega svetnika, ki so se dogodili v dobi, ko je še bival v Tukumaniji.

Necega dne sliši, da je nekaj ur hoda daleč bolan neki Indijan, Lule po imenu. Tudi niso vedeli, če je bil kerščen. Frančišek, to slišati, se berzo napravi na pot k oddaljeni koči za smert bolnega Indijana. Našel je bolnika nezavednega in sè smertjo se borečega. Iz govora njegove žene spozna, da ima opraviti z Indijanom čisto neznanega mu jezika. Naš svetnik se ne zmeni mnogo za to. Zaupaje na božjo previdnost in pomoč, poklekne k postelji vmirajočega ter veli bolniku, naj govori. In glej! Zgodi se dvojen čudež! Bolnik zadobi zopet moč govoriti, naš svetnik pa dar razuma bolnikovega jezika. Frančišek ga podučí v resnicah sv. vere in kersti. Kmalu potem bolnik izdihne svojo dušo.

Zopet drugi pot prihiti k svetniku neki Indijan ter bitko joka in tarna, da mu je edini otrok vmerl. Tudi je tako reven, da ne more omisliti za pogreb vreče, v katero bi zašil merliča in pokopal. Naj vender pride svetnik ter pokoplje otroka vsaj cerkveno in blagoslovi grob. Frančišek potolaži žalostnega moža, rekoč, naj gre le domov, bode že kmalu prišel za njim, da pokoplje merliča. Ko pride Frančišek h koči Indijanovi, vidi pred njo sedečega čverstega in zdravega dečka. Svetnik naš stopi v kočó, da bi videl merliča. Stariši mu prihité nasproti ter se izgovarjajo, da je bil sin, njih edini otrok, res vmerl, ker je bil vže več ur ves terd in mervel. Ko je pa oče prišel domov, je oživel nenadoma in je sedaj zdrav in čverst. Frančišek je nekako ostro pogrjal očeta, češ, da ga je brez vzroka sem klical. Stariši pa so se seveda izgovarjali in terdili, da je le svetnik tega čudnega dogodka kriv sè svojo molitvijo, za kar pa so mu neizrečeno hvaležni. Tudi hočejo to povsej okolici pripovedovati. Naš svetnik je kazal pa le proti nebu, rekoč, Oni veliki Duh v nebesih vama je dal otroka zopet živega nazaj.

Če je vže Frančišek rad pomagal v telesnih potrebah, je to storil tem raje v dušnih zadevah. Ko je šel iz San Mikela v Rijoho,

pride ves truden in bolan v meso; nekaj dni je moral ležati. V duhu vidi, da si hoče neka Indijanka sama vzeti življenja, ker je gospodar nevmiljeno ravnal ž njo. Postelje ni mogel zapustiti in sam iti, da reši nesrečnico. Pri njemu je bil pa le en brat, ki mu je stregel. Na enkrat reče temu bratu, naj gre v zakristijo; ondi bode našel duhovnika, ki hoče iti ravno maševat; reče naj mu, da naj berzo pride k njemu. Ta duhovni je bil Emanuel Nunjes iz Sanmigela. Slišati željo svetnikovo, berzo hiti k njemu, ker sta bila vže stara znanca; tudi je visoko čislal Frančiška, ko posebno od Boga razsvetljenega moža. Enkrat je bil namreč omenjeni duhovni v hudi dušni zadregi in pri vsi svoji učenosti ni vedel, kaj bi bilo pravo. Kar zvé, da svetnik nekaj ur daleč od mesta pridigova. Berzo hiti tja. Solan je ravno oznanjeval božjo besedo neizmerni množici. Nunjes je hotel počakati konec pridige in se potem posvetovati o svoji zadevi sè svetnikom. Ali Frančišek naenkrat vmolkne, gre k njemu, ga imenuje po imenu ter pové, zakaj je prišel, če tudi se popred nista nigdar videla. — Tudi zdaj reče Solan, stopivšemu v izbo, naj gre hitro v bližnji gozd, ondi bode našel Indijanko, deklo častnika Petra Sotela, ki se hoče sama obesiti; pripelje naj jo sem. Po zgoraj omenjeni skušnji duhovni pač ni dvojil o tem, kar mu je naročil Solan. Brez odloga se napravi na pot. Ko hiti preko polja na določeni kraj, sreča nekega tičarja. Ta ga vstavi ter prične pripovedovati razne novosti, katere je slišal. Ker je vsak človek vže po natori radoveden, tudi Nunjes ni bil brez te slabosti. Razgovarja se dolgo o raznih novicah; slednjič se spomni, da čas beži. In res prepozno je prišel; Indijanka je bila vže mrtva. Seveda se je kesal in obžaloval svojo zanikernost, ko je šel nazaj. Svetnika je našel sedečega v postelji in bridko jokajočega. V duhu je videl ves dogodek ter ostro grajal Nunjesa, ki je kriv smerti te nesrečnice. Potem vkaže Frančišek, naj se truplo morilke očitno sežge v svarilen zgled. Sam pa hoče zbranim o tej priliki pridigovati. In tako globoko so šle vsem poslušavcem besede svetnikove k sercu, da v tem kraji ni bilo več čuti o samomoru.

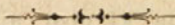
Sploh je bil Frančišek prijazen in ljubeznjiv v občevanji sè svojimi bližnjimi. Pa vsigdar je znal govorjenje obrniti na Boga. V občevanji z drugim spolom je bil vedno silno previden. Po njegovih misijonskih postajah v njegovo kočó ni smela nigdar stopiti kaka Indijanka. Če se je ketera proti tej prepovedi pregrešila, je zahteval od sodnika, naj jo kaznuje. Vedel je, da, kedor nevarnost

ljubi, tudi pogine v njej. Sploh pa je hotel bližnjemu koristiti, kakor je le vedel in znal. To mu tudi pogostokrat ni bilo težavno, ker ga je Bog podpiral s čudeži.

Necega dne je šel svetnik iz Sanmigela v Santiago. Njegov sobrat Peter Bildosola ga je spremljal na poti. Ker sta imela nad 36 milj hoda, se je tovariš hotel za pot preskerbeti s potrebnim živežem. Solan mu pa veli, naj vse to le pusti, češ mejpotoma bo za njiju že Bog skerbel. Ko hodita vže dolgo, prideta do potoka, ki je zaradi zimskega deževanja zelo narastel. To stran in ono stran je stalo mnogo popotnikov, ki se niso nadejali, da je hudournik tako narastel že o tem času, ko so ga navadno lahko prebrel. Vse je godernjalo, ker jih je tudi lakota že trapila. Tudi tovariš Franciškov prične tarnati, češ, zdaj bi bilo pa vender le dobro, ke bi bil vzel potrebnega živeža sè seboj. Solan mu dé, naj bode le miren in naj zaupa na Boga; drugim popotnikom pa reče svetnik, naj nikar ne obupajo, jutri ob deveti uri bo voda vpala in vsi bodo šli lahko svojo pot. Mirno se vležejo popotniki k počitku. Zbudivši se drugi dan radovedno zró na potok, če je že kaj vpadel, pa valovi so se še dervili po strugi, kakor poprejšnji dan. Ali glej! proti deveti uri jame voda vpadati, da so jo popotniki lahko prebredli. Veselo so hiteli preko potoka, kakor nekedar Izraelci čez erdeče morje in reko Jordan. Ko so bili že vsi preko potoka, začne pa zopet naraščati. Vsi so poznali, da je Bog storil ta čudež na prošnjo sv. Franciška Solana ter se mu zahvaljevali; ali svetnik je obernil vso hvalo na Boga.

Videli smo kako je Francišek razširjal sv. vero po Tukumaniji. Čudeži so zaznamenjevali njegovo pot, čudeže so delale njegove pridige, zato ga imenuje tudi sv. cerkev „č u d o d e l n i k a“ zapadnih dežel. — Tudi ti, dragi bravec, moreš delati čudeže, če le hočeš, seveda ne tacih, kakor jih je sv. Solan. Bodi v katerem koli stanu, izpolnjuj svoje dolžnosti iz l j u b e z n i d o J e z u s a t. j. iz d o b r e g a n a m e n a. S tem spremeniš vsako svoje delo v čisto zlato, ki bo le imelo neizmerno veljavo na tehtnici ostrega sodnika. Bodi si kmet ali rokodelc, hlapec ali dekla, vsa tvoja dela in opravila, naj bodo še tako nizka in sramotna na videz, so zaslužljiva pred Bogom, če jih opravljaš iz dobrega namena. Nasproti so pa tudi na videz najjimenitnejša opravila prazna pena, če jih ne spremlja dober namen. Posnemajmo v tem našega svetnika ter sklenimo, da hočemo zanaprej vsa svoja dela in opravila iz-

verševati iz dobrega namena in iz ljubezni do Boga. S tem si bomo nabrali zakladov v nebesih, katerih tat ne vkrade in erja ne sné.

Zelenica v puščavi!

(Dalje in konec.)

Ker je bil glavni namen kongresa slovesno počaščenje sv. Rešnega Telesa, skerbel je odbor na dva načina, da se ta namen doseže. Pervo sredstvo za to so bili govori, ki so pojašnjevali, kako blagodejno vpliva ljubezen do Najsvetejšega na javno in zasebno življenje, na državo in družino. Drugo sredstvo, ki naj bi v vernikih še bolj poživilo ljubezen do presv. Rešnega Telesa, je bilo slovesno sv. obhajilo in posebno slovesen sprevod z Najsvetejšim po okrašenih ulicah frajburških. Govorniškega dela pa niso doveršili samo škofje in duhovniki, kar bi vtegnil kedo iz tvarine sklepati, v počaščenji najvišjega kralja so ž njimi tekmovali v krepkih govorih tudi odlični neduhovniki in mej njimi posebno zastopniki frajburške ljudovlade.

Predstojnik državnega sveta, prva oblast v deželi, se je sam dejansko vdeležil več sej dotičnega odbora in je bil pričujoč pri vsem glavnem zborovanju. Naučni minister je v temeljitim in navdušenem govoru poročal obilno zbranemu občinstvu, kako je presv. Rešno Telo frajburškemu ljudstvu že od nekedaj sonce in središče, po katerem se ravna vse njegovo življenje. Pokazal je, kako se je ta dežela v vseh glavnih oddelkih zgodovine zatekala v vseh potrebah k sv. Rešnemu Telesu, nevsahljivemu studentu dušne in telesne pomoči; štel je svoji domovini v posebno čast, da je v vseh časih imela toliko slavnih sinov, ki so se poleg drugih zaslug odlikovali po priserčni ljubezni do presv. Rešnega Telesa. Starosta državnega sveta se je oziral v svojem govoru na vpliv, ki ga ima sv. Rešno Telo na družinsko življenje in pokazal kako vlada tam, kjer spoznava ljudstvo Jezusa v sv. Rešnem Telesu za svojega najvišjega kralja, tudi telesno blagostanje. V dokaz naj služi sama frajburška državnica, kjer so v 30 letih trikrat davke znižali. V tej domovini strahu božjega se vidi, kako da katoliška vera ni nasprotna omiki, marveč jo še močno podpira. V Frajburgu so dobile vse iznaidbe

novejše vede varno zavetje in podporo, kaker železnica, plin, telegraf, elektrika, spopolnjeni stroji vsake verste. Šole so v najbolj oddaljenih krajih in dolžna pisma te male državice imajo tako veljavo, da jih možje, ki niso nič kaj prijazni katoliški vladi, v spored stavijo z najbolj varnimi. Srečna dežela, in srečni državljanje! O kateri državi brez Boga se more kaj podobnega reči!

Najiminitnejša reč v celem sporedu evharistiškega kongresa je pa bila slovesna procesija pri sklepu zborovanja. „Annalen des heil. Paulus“, list izhajajoč v Frajburgu, pravi, da se kaj enakega ondi še ni videlo. Ker je bilo kaj vgodno in lepo vreme, derlo je ljudstvo v celih četah v mesto blaženega Kanizija. Mesto je bilo krasno ovenčano. Le ena glavna cesta ni bila brez slavoloka in tudi najbolj ozke ulice ne brez olepšave. Vsa okna so bila okusno okrašena; še celo najrevnejše delavske družine niso hotele zaostati, tudi te so po svojih skromnih razmerah pripomogle k splošnji slovesnosti s tem, da so najlepše luči, ki so jih imeli in svete podobe razpostavili po nizkih oknih. Pokazali so, da so, akoravno brez svetnega premoženja, vender bogati v zakladih sv. vere, katerih erja ne sne in molji ne pokončajo.

Tudi drugod je bil že evharistiški kongres, pravi omenjeni list, in končal se je lepo. Bil je tudi v Lüttich-u na Belgijskem ali frajburški ga nadkriljuje. Tudi drugod je smela iti procesija po mestu, ali oblasti, ki so to dovolile. se procesije niso vdeležile, marveč se ji izognile in to je bilo razžaljenje najvišjega kralja, pod podobo kruha skritega, od keterega so vse oblasti ravno tako odvisne, kaker vsak človek. — Tudi drugod so bile hiše ovenčane in razsvitljene, ali le nektere, druge poleg njih so bile temne, njih okna so bila zaperta, kaker v znamenje žalosti sredi splošnjega veselja. Večina ljudi je pokazala svojo vero, ostali svojo nejevero. V Frajburgu pa so oblasti sodelovale in le ena hiša ni bila brez znamenja veselja in ne eno okno. Še celo protestantje in judje, akoravno ne razumejo skrivnosti sv. Rešnega Telesa, so se vdeležili veselja svojih katoliških someščanov in so ž njimi vred izobesili zastave.

Začetek veličastne procesije, ki je terpela poltretjo uro in ketere se je vdeležilo 30 do 40 tisoč vernega ljudstva, naznanilo je slovesno zvonjenje pri vseh cerkvah. Zaradi tolike množice se je spreved le počasi naprej pomikal. Procesije se je vdeležila

vsa vlada in državni predstojnik je korakal precej za Najsve-
tejšim na čelu možem z gorečo svečo v rokah.

Na velikem tergu se je zbrala vsa procesija okoli altarja,
ki je bil nalašč za to slovesnost napravljen. Na tisoče sveč je
gorelo krog in krog. Precej pri altarji so bili škofje in prelatje,
na stopnicah je klečalo čez 500 svetnih in redovnih duhovnikov
v koretljih, na to svetna gosposka, vsi udje vlade, vsi činovniki
in za njimi krog altarja ogromna množica ljudstva. V resnici, ve-
ličasten, ganljiv prizor je bil, ljudstvo z vlado, vernike z duhov-
ščino videti zbrane okoli Jezusa Kristusa, kralja vseh kraljev.

Ginjeni po tem prizoru so premili škof Mermiljod s ško-
fovsko palico v roki v navdušenem, ognjevitem govoru pozvali
vse ljudstvo z vlado in duhovščino vred, naj povzdigne svoje
roke in priseže nerazrušljivo zvestobo Jezusu v sv. Rešnem Te-
lesu. Pri tej priči povzdigne vse roke in govori glasno za ško-
fom slovesno prisego. Kanoni zagerme, vsi zvonovi v mestu ve-
ličastno zapoje in poterdijo prisego. To je bil nepopisljivo gen-
ljiv trenutek, ko so solze veselja in hvaležnosti rosile iz tisoč
oči. Kaj takega še ni bilo, dejali so celo drugoverci.

Po procesiji je bila sklepna pridiga v raznih cerkvah, da
so se je mogli vsi vdeležiti. Zvečer je bila pripravljena na der-
žavne stroške večerja, kjer so se zopet ponavljali prelepi govori,
polni ljubezni do Kristusa. Odličen gost se je zahvalil vsej der-
žavi kaker tudi mestu, posebno pa še državni in mestni gospo-
ski za gostoljubnost in izrekel željo, naj bi Jezus, kteremu se je
zdaj tako slovesno izročila vsa dežela, vedno čul nad njo in jo
obvaroval vsega hudega. Gostom, ki so s svojo navzočnostjo in
govori veliko pripomogli k sijajnemu vspehu, se je zahvalil sam
predsednik republike gosp. Theraulaz in posebno povdčil, da je
Frajburg kerščanska država in da hoče taka ostati tudi za na-
prej; naša država, je dejal govornik, je ponosna na to, da ima
kralja vseh kraljev gospoda Jezusa Kristusa, v sv. Rešnem Te-
lesu pričujočega za svojega prvega poglavarja in oblastnika. —
Srečno, presrečno ljudstvo, kjer si cerkev in država tako roko
podajati pod varstvom skupnega načelnika Jezusa Kristusa.

Lepo so bile okrašene mej zborovanjem in posebno pri
sklepu frajburške ulice, ali še veliko lepše so bila opravljena
serca in duše blagih prebivalcev, nasičena z angeljskim kruhom
in ovenčana z milostjo božjo. Ako so že sicer ti ljudje pošteni
in dobri kristijani, bili so te dni slovesnosti vidno vneti in goreči
za najdražje svetinje sv. vere.

K tej splošnji vnemi in gorečnosti so pripomogla veliko ona velika kerdela, ki so dan na dan prihajala z dežele vdeleževati se popolnih odpustkov, posebno pa onih 40 tisoč romarjev možkih in ženskih, ki so prišli zadnji dan k procesiji. Kaj spodbudno je bilo videti te korenjaške može in junaške, čverste mladeniče, polne mladosti in cveta; ginljiv je bil tudi pogled na pobožne žene in dekleta v stari narodni noši, za katero se skriva tudi stara neomahljiva vera: ali poleg vsega tega jim je dalo pravo lepoto njihovo spodbudno obnašanje. Komaj so stopili po večurni težavni vožnji z voza, hitelo je vse v cerkve k spovednicam, spraviti se z Bogom in nato so pristopili s čistim srcem k angeljski mizi, kjer so se združili s svojim Bogom in odrešenikom.

Odličen pisatelj s Francoskega, ki je bil cel čas navzočen pri kongresu, sklepa svoje poročilo: Mi, ki smo prišli iz krajev opustošenih po verski mlačnosti, nejeveri in zaničevanji najsvetejših stvari, smo se zjokali nad svojo domovino in prosili Boga, naj nam zopet da živo vero naših očetov, ono vero, ki vedno na novo poganja duhteče cvetje kerščanskih čednosti. Iz globočino serca so nam prišle besede sv. Duha: „*beatus populus, cujus Dominus est Deus ejus*“, „srečen narod, keterega Gospod je njegov Bog“.

Srečen narod, ki spozna Jezusa Kristusa v sv. Rešnem Telesu za svojega verhovnega kralja in Gospoda in se ravna po njegovih zapovedih, ponavljamo tudi mi. Od nekedaj že slavi tudi slovenski narod po svoji gorečnosti v veri; ali žalibog zadnji čas je začela ta gorečnost močno pojemati. Naj zgled vernega frajburškega ljudstva poživi v nas verskega duha in ljubezen do Jezusa Kristusa v sv. Rešnem Telesu! Naj se ljubljene rod oberne proč od onih zapeljivcev, ki mu v lepi besedi ponujajo zmoto za resnico, strup za zdravilo! Vernimo se nazaj k neskaljenemu studentu večne resnice, ki je Jezus Kristus v sv. Rešnem Telesu in zajemajmo iz njega pomoč v dušnih in telesnih potrebah. Srečen bo slovenski narod le tedaj, ko bo zopet očitno pred svetom in brez strahu spoznaval Kristusa za svojega Gospoda. V to pa pomozí Bog in tretji red sv. Frančiška, čiger namen je poživiti oterpnjeno vero mej kerščanskimi narodi. Zato naj rosi na te, cvetica sv. Frančiška, blagoslov božji, razrasti se v mogočno drevo in obsenči s svojo blagodejno senco vse kraje slovenske, da bo varno pred zmotami v nji počival narod slovenski!

A. Š. tretjerednik.

Nekaj misli o načinu

molitve in premišljevanja.

(Nabral P. — n—n.)

II.

(Dalje.)

Svetniki in pobožni pisatelji nam podajajo še marsiketeri lep nauk o premišljevanju. Poglejmo na dalje, draga duša, kakšne misli najdemo o kraju, ki bi bil za premišljevanje primeren.

Kje je torej dobro premišljevati? Poslušaj Jezusa samega: „Ti pa, kedar moliš. pojdi v svoj hram, zapri duri in moli svojega Očeta na skrivnem.“ (Mat. 6, 6.) Sveti Bernard pa pravi: „Molčanje, mir pred ropotom, sili misliti o božjih stvareh“. — Ako hočemo torej zdatno premišljevati, poiskati moramo samoto. Najprimeriši kraj pa je gotovo cerkev, — ako je mogoče tjakaj priti. P. Avila pravi, da ne pozna kraja, ne svetišča, katero bi k pobožnosti bolj vnemalo, kaker cerkev, kjer prebiva Jezus v najsvetejšem zakramentu.

Pač presrečen kristijan, kateremu okoliščine večkrat semkaj priti dopuščajo! Se ve da mej tjednom je zlasti deželanom in poljedelcem že težje pomuditi se vsaki dan kaj več časa v cerkvi, ali pa že samo v cerkev priti. Ako to ni mogoče. naj si premišljeavec ali premišljeavka pa doma miren in tih kotiček poišče, kjer se more vsaj za nekaj časa zbrati in z Bogom pečati. Ali ako je mogoče do cerkve priti, naj le tjakaj pohiti in premišljuje, tudi mej daritvijo svete maše. O kako je pripravno ravno takrat premišljevati zlasti o Kristusovem terpljenju! Kako sladki občutki in goreče molitve vzdigajo se tedaj iz serca proti Jezusu. Tako poslušanje svete maše je zelo lepo in zaslužljivo.

Na nekterih krajih po deželi — upam da na mnogih — obstoji ta lepa navada, da ob nedeljah in praznikih zraven navadne službe božje hodijo ljudje še posebe enkrat ali dvakrat v cerkev molit. Kako pripraven kraj in primeren čas je za dobrega kristijana, da se more tukaj vsaj po enkrat v tjednu kaj dlje časa z Bogom pečati in okrepčati se za nov boj, ki ga mej tjednom čaka. Da bi kristijani to spoznati hoteli!

Poleg zunanje tišine pri molitvi in premišljevanju potrebuje tudi serce svoj notranji mir. Kedor hoče dobro premišljevat, odstraniti mora vse druge misli — samo to naj mu bode mari, da prav premišljuje. Vsaka stvar ob svojem času, torej tudi božja in posvetna opravila vsaka ob svojem.

Kaj pa misliš, k e d a j je bolje premišljevat? Rečem ti, ako moreš, stori to vsaki dan, ali v jutro, kar je najbolje, ali v večer, ali pa tudi čez dan, ako drugače ne moreš.

Če pa želiš zvedeti, koliko časa da naj premišljevanje traja, znaj, da, ako imaš kaj več časa, porabi ga več za ta prekrostitni način molitve, ako nimaš mnogo časa, porabi ga vsaj nekoliko, tudi četert ure na to dobro obernjena ne bo brez koristi, ako ravno je kratka.

Poglejmo, kako so svetniki delali. Njih pravilo je bilo to, da so vsako uro, ki jim je pri njih opravljenih preostajala, porabili za premišljevanje in molitev. In kako radi in z veseljem so premišljevali!

Sveti Filip Neri je premišljeval po cele noči, akoravno se je čez dan trudil. Tudi sveti Anton puščavnik je prebil mnogo noči v premišljevanju, in ko je sonce vshajalo, je tožil nad njim, da mu molitev preterguje.

Poglejmo tudi našega svetega očeta Frančiška, kako rad se je on v premišljevanje vtopil. Kaj misliš n. pr. da je delal on na gori Aljverni? Gotovo ni neprestano iz kake knjige molil, ampak on je globoko premišljeval ter tako užigal in netil v svojem sercu serafinsko ljubezen po besedah svetega pisma: „V mojem premišljevanju se je ogenj užgal.“ (Psal. 38, 4.) Pripoveduje se tudi o njem, da je po celo noč premišljeval samo svoj navadni zdihljaj: „Moj Bog in moje vse“.

Nam siromašnim ljudem, ki smo preveč v pozemeljsko vtopljeni, se čudno zdi, da so se mogli svetniki toliko časa v premišljevanju zadržati. Ali resnica je to, in lahko se da razlagati.

Ako se lotiš premišljevat, obrodi ti ena misel drugo, in tako prideš do vedno večjega spoznanja božjih resnic. Pa ne samo to, ampak ogreje se ti tudi serce in razlije se v razne občutke in molitve in poslednjič dobre sklepe. Tako preteče v premišljevanju pol ure ali pa cela ura včasih, da človek sam ne ve kedaj. Da bi pa ljudje radi čas tudi na premišljevanje obračali, k temu nas nagovarjajo in spodbujajo vsi sveti očetje in

učitelji duhovnega življenja. David, ta mož po volji božji, pravi: „Blager človeku,... kateri noč in dan premišljuje božjo postavo. Enak je drevesu, ki je zasajeno ob potocih in daje sad ob svojem času; njegovo perje ne obleta, in vse, karkoli počenja, mu gre po sreči“. (Psl. 1) „Bolj umem, kaker vsi, ki me učijo, ker so tvoje spričevanja moje premišljevanje“. (Psl. 118.) Da ne bom našteval še obilo drugih, naj spomnim samo svetega očeta Frančiška, kateri zelo želi, naj bi njegovi bratje in sestre premišljevanja in molitve ne opuščali.

Tedaj, dragi kristijan, ako so svetniki tako radi premišljevali in k temu spodbujali, ne boj se tudi ti kakšno uro. ali pol ure, ali pa koliker moreš v to obrniti — ne bo zgubljeno. Ako rad moliš, tudi rad premišluj, ker je to najboljša molitev.

To se ve, da je človek mnogokrat z delom obložen in rad se izgovarja, da nima časa. Mogoče kakšenkrat, — ali povem ti, da gorečnost in želja ga že najdeta. Ako srečaš prijatelja ali prijateljico, rad postaneš ter se kaj pogovoriš, če tudi nekaj dela zamudiš, le pri Bogu se vstaviti je težko. O da bi se tisti čas, ki se po nepotrebno potratil, porabil v molitev in premišljevanje! Ako bi kristijani radi premišljevali, ne bilo bi toliko greha na svetu. „Spominjaj se svojih poslednjih reči, in vekoma ne boš grešil“ — pravi sv. Duh. (Sir. 7, 40). Ali ker se to ne godi, je hudo na svetu, po besedah preroka Jeremije (12. 11.) „Vsa dežela je popolnoma pokončana, ker ni nikoger, da bi si k sercu vzel“ — ali dobro premislil.

(Dalje prih.)

Premišljevanje o vdanosti v voljo božjo.

(Po sv. Alfonsu Ligvorjanu P. A. M.)

(Dalje in konec.)

O nekem človeku, kateri je posebno častil sv. Tomaža Kantuarškega, se pripoveduje: Enkrat je šel v boleznin na grob svetnikov molit, da bi mu on izprosil zdravje od Boga. V resnici se poverne zdrav in vesel domov. Doma pa mu pride misel v glavo: Kaj kè bi mi bila bolezen bolj koristna za zveličanje moje duše, kaker pa zdravje? V tej misli se verne na grob svetnika, in ga prosi, naj mu on izprosi od Boga to, kar mu je bolj potrebno k večnemu zve-

ličanju. Kmalu na to ga napade zopet bolezen in je bil zelo zadovoljen ker je zagotovo vedel, da je Bog tako naredil, v njegovo srečo.

Če smo toraj bolni, je naj bolje, da ne želimo ne zdravja, ne bolezní, ampak, da se popoluoma vdamo v voljo božjo, da on z nami stori, kar hoče. Če pa vže prosimo zdravje, moramo ponižno in vdano prositi s pogojem, ako nam bo zdravje služilo k zveličanju naše duše.

Čas bolezní je čas skušnjé, v katerem se pokaže, kako terdna je duša v čednosti. Ako je človek miren, ako ne toži in rad vboga zdravnika in višje, ako je vdan v voljo božjo, je to znamenje da je terden v čednosti. Kaj pa naj rečem o bolniku, ki se vedno pritožuje, da ima slabo postrežbo, da ne more prenašati bolečin, da zdravnik nič ne ve, da ga Bog prehudo kaznuje? Sv. Bonaventura pripoveduje v življenju sv. Frančiška to le: „Ko je svetnik enkrat hude bolečine terpel, reče mu eden njegovih tovarišev z veliko priprostostjo: „Oče, prosi Boga, da ti polajša bolečine. zdi se mi, da te njegova roka prehudo tepe“. Ko sv. Frančišek to sliši, zavpije na ves glas in reče: „Čuj, kè bi ne vedel, da si izrekel te besede le v svoji priprostosti, ne bi te hotel več videti, ker si se prederznil grajati naredbe božje.“ Ko je to izgovoril, verže se, kaker je bil slab, z revnega ležišča na zemljo, jo poljubi in pravi: „Gospod, zahvalim se ti za vse bolečine, ki mi jih pošiljaš. Prosim te, pošlji še večé, ako je tvoja volja. Veselim se, da me kaznuješ, ne prizanašaj mi, zakaj izpolnjevanje tvoje volje, mi daje večó tolažbo, kaker vse drugo v tem življenju.“

Semkaj spada tudi zguba nam ljubih oseb, ki skerbe za naše telesne in dušne potrebe. Ako nam jih Bog vzame, hoče, da tem bolj v njega zaupamo in govorimo: Gospod, ti si mi dal to pomoč in si jo zopet vzel, naj se zgodi tvoja volja. Prosim, pomagaj mi zdaj ti, in pokaži mi, kako naj ti služim. Na tak način moramo tudi vse druge križe in težave sprejemati iz rok božjih.

Pa toliko terpljenje, bi gdo rekel, to je kazen. Ali vprašam te, dragi bravec, ali niso kazni božje za nas milosti in dobrote? Ako smo razžalili Boga, moramo zadostiti njegovi pravičnosti ali v tem ali v drugem življenju. Zatoraj govorimo sè sv. Avguštinom: „Tukaj žgi, tukaj reži, neprizanašaj tukaj, samo da v večnosti prizaneseš.“ „On je Gospod, naj stori, kar je dobro v njegovih očeh.“ (2. kralj. 3. 18.)

Slednjič je potrebno, da se vdamo v voljo božjo, tudi glede naše smerti, tako kar te tiče časa, kaker tudi načina. Sv. Gerdrnt

je šla enkrat na neki hrib. Kar se ji spolzne noga in ona pade globoko v prepad. Tovarišice so je potem vprašale, ali se ni bala brez sv. zakramentov vmreti? Svetnica odgovori: „Jaz sicer zelo želim previdena biti sè svetimi zakramenti, pa še bolj se zanašam na voljo božjo, ker sem prepričana, da je naj boljša priprava za srečno smert vdanost v voljo božjo.

Zato si želim tako smert, kakeršno mi je odločil Bog, naj bo potem kakeršna koli hoče.“ Sv. Gregor pripoveduje v svojih razgovorih to: „Ko so Vandali nekega duhovnika, z imenom Sanktulus, k smerti obsodili, so mu dovolili, da si sam izvoli, kako hoče vmreti. Svetnik pa se brani ter reče: Jaz sem v rokah božjih in bom sprejel tako smert, kakeršno bo On dopustil, da od vas terpim. To se je Bogu tako dopadlo, da je rabeljnu, kateri mu je hotel glavo odsekati, vderžal roko, da ni mogel ž njo geniti. Zavoljo tolikega čudeža so ajdje pustili duhovnika pri življenju.“

Ravno tako se moramo vdati v voljo božjo tudi glede časa naše smerti. Kaj pa je ta svet družega kaker ječa, kjer moramo terpeti in smo vsak trenutek v nevarnosti zgubiti Boga? Zavoljo tega je David vskliknil: „Gospod, izpelji iz te ječe mojo dušo!“ (Ps. 141, 8.) Iz strahu zgubiti Boga, je sv. Terezija hrepenela po smerti, tako, da se je vselej, ko je ura bila, tolažila z mislijo, da je zopet potekla ena ura življenja, ena ura nevarnosti zgubiti Boga.

P. Avila pravi, da mora vsak, ki je le nekoliko pripravljen za smert, želeti vmreti zavoljo nevarnosti zgubiti milost božjo. Gdor le malo hrepeni po nebeški domovini, pokaže s tem, da le malo ljubi Boga. Gdor ljubi, želi biti kmalu sklenjen s tistim, keterega ljubi. Mi pa Boga ne moremo videti, ako ne zapustimo sveta. Zato so tudi vsi svetniki tako želeli vmreti, da bi bili tem prej sklenjeni z Bogom. Tako je zdihoval sv. Avguštin: „O, da bi vmerl in Te videl.“ Sv. Pavel: „Želim biti razvezan in sklenjen s Kristusom.“ David: „Kedaj bom šel in stal pred obličjem božjim?“ (Ps. 41, 3). Tako so govorile vse bogoljubne duše. Bere se pri nekem pisatelju to le: „Neki imeniten gospod je šel na lov. Sredi gozda zasliši veselo prepevati. On gre dalje in najde vbogega, na pol segnjitega, gobovega človeka ter ga vpraša: „Si li ti prej tako veselo prepeval?“ „Da, gospod“ odgovori vbožec. „Kako pa moreš tako veselo prepevati in zadovoljen biti v tolikih bolečinah, ki te bodo skoraj pripravile ob življenje?“ Gobavi odgovori: „Gospod, mej mano in Bogom ni nič družega, kaker ta zid iz blata in prahu namreč to moje telo; haker hitro bo pa ta zapreka odstranjena,

bom šel uživat svojega Boga. In ker vidim, da vsaki dan bolj razpadam, se veselim in pojem.“

Sploh moramo vse reči, ki se nam pripete in se nam bodo v prihodnje pripetile, vdano sprejemati iz božjih rok. Vse naše djane naj bo le v to obrnjeno, da storimo voljo božjo. Da bomo pa v tem varni, moramo vbogati naše predstojnike, glede zunanjih posvetnih reči, in pa naše dušne voditelje glede notranjih dušnih zadev, da tako po njih zvemo, kaj je volja božja. Terno zaupajmo v besede Jezusa Kristusa: „Gdor vas posluša, mene posluša.“ (Luk. 10, 16.)

Navadimo se večkrat izgovarjati besede: „Gospod, kaj hočeš, da storim.“ „Jaz nisem več svoj, ampak tvoj o Gospod, delaj z menoj, kar hočeš.“ Nad vse pa naj nam bo draga molitev, katero nas je učil sam Jezus Kristus: „Naj se zgodi tvojo volja, kakor v nebesih, tako na zemlji.“ Delajmo tako in gotovo se bomo zveličali.

Vedno bodi češčena in hvaljena sveta volja božja in neomadežno spočeta Devica Marija!

Spoved.

(Po sv. Alfonzu P. A. F.)

Jezus Kristus je postavil sv. zakramente, kakor več bogoljubni bralec, v naše posvečenje. Sveti zakramenti, posebno pa zakrament sv. pokore in sv. rešnjega Telesa, spadajo mej nar boljše pripomočke, da moreš rasti v popolnosti. Spregovoriti hočem narprej o zakramentu sv. pokore. Opomnim te pa, da ni moje, kar boš tu bral, ampak sv. Alfonz, cerkvenega učitelja, kateri je spisal to in še veliko drugoga, kar je odobrila sveta cerkev.

1. Tukaj ne bomo govorili, piše sv. Alfonz, o spovedi oseb, ki smertno grešijo, opustili pa vendar ne bomo omeniti bližnjih priložnosti in neveljavnih spovedi. Naš pglavitni namen je govoriti o spovedih bogaboječih duš, katere ljubijo popolnost in se trudijo, da bi se vedno bolj in bolj očistile madežev majhnih grehov. Cezarij (11. bukve 38. pogl.) pripoveduje, da je zapovedal v imenu božjem neki dober duhovni satauu, ki se mu je prikazal, naj mu pove, kaj mu nar več škodi? Nato odgovori, da mu obena reč bolj ne škodi, in mu ni bolj zoperna kakor pogosta spoved. Poslušajmo tudi, kar je rekel Jezus Kristus sv. Brigiti, da se mora,

gdor hoče ohraniti duha, večkrat očistiti v spovedi in obtožiti se vseh svojih pogreškov in nemarnosti v službi božji. Kasijan piše, da duša, ki hrepeni po popolnosti, mora skerbeti za čisto vest, ker le s čisto vestjo greš proti popolni ljubezni božji, katero daje Bog samo čistim dušam. Ljubezen se ravna vedno po čistosti serca. Ta čistost ljudi v sedanjem stanu pa ne obstoji v tem, da bi bili popolnoma brez vsacega pogreška, ker razun našega Zveličarja in njegove božje matere, ni še bilo in je ne bo na svetu duše, ki bi bila brez madeža, „zakaj v mnogem se pregrešimo vsi“. (Jakob 3, 2.) Ta čistost marveč obstoji iz dveh reči: prva je, da pazljivo varuješ serce, da se vanj ne vkrade prostovoljen greh, ako je tudi majhen, druga pa obstoji v tem, da precej očistiš svojo dušo greha, ako prileze vanjo.

2. To dela ravno pogosta spoved. Ž njo si oseba prvič briše madeže, ketere je dobila. Sv. Janez Klimak (scala grad. 4.) pripoveduje, da je hotel zapustiti neki mladenič svoje hudobno življenje mej svetom in zato se je podal v samostan, da bi postal redovnik. Prej, ko ga opat sprejme, hoče ga poskusiti in mu reče, da se mora očitno spovedati vseh svojih grehov, ako hoče, da ga sprejme. Mladenič vboga, ker se je resnično odločil posvetiti se Bogu. Glej! ko je pravil svoje grehe pred redovniki, vidi neki svet redovnik, ki je bil mej njimi, častitljivega moža, kateri briše greh za grehom s papirja v roki, kaker hitro ga pove mladenič. Ko je končal spoved ta spokornik, so bili zbrisani na papirji vsi njegovi grehi. Kar se je zgodilo takrat očitno, zgodi se nevidno vsakemu, ko se spove dobro pripravljen.

3. Spoved ne briše samo madežev duši, temveč jej daje tudi moč, da ne pade v prejšnje grehe. Angeljski učitelj, sv. Tomaž Akvinski pravi, da sv. pokora sè svojo močjo ne briše samo storjenih grehov, ampak tudi dela, da ne rastejo z novega. V tak dokaz pripoveduje sv. Bernard v življenji svetega Malahije o neki ženski, ki je bila tako nepoterpežljiva in nagle jeze, da je bila vsem nadležna. Ko zve sv. Malahija, da se ni nigdar obtožila pri spovedi svoje nepoterpežljivosti, jo pregovori, da napravi vesoljno spoved. Po spovedi je bila ta žena tako poterpežljiva in krotka, pristavlja sv. Bernard, da je ni moglo razjeziti, kaker je bilo videti, obeno ražaljenje in zasramovanje, katero je preterpela. Zato se je mnogo svetnikov kaker: sv. Katarina Sijenska, sv. Brigita, sv. Koluta, sv. Karol Baromej, sv. Ignacij Lojolski in še veliko drugih spovedalo vsak dan, da bi dosegli čisto vest. Sv. Frančišek Bor-

gija ni bil zadovoljen s tem, spovedaval se je dvakrat na dan. Ako posvetni ljubljenci nočejo stopiti s kakim madežem na obrazu pred osebo, keterejo ljubijo, boš se li čudil, ako se trudijo bogaboječe duše koliker morejo, da bi bile vedno bolj čiste in prijetne v očeh svojega ljubljenega Gospoda? Naš namen sicer ni nalagati dolžnosti, da bi se morali tisti, ki večkrat pristopajo k sv. obhajilu, vselej spovedati, kadar prejmejo sv. obhajilo. Dobro je, da opravijo sv. spoved vsak teden dvakrat, ali vsaj enkrat in razun tega pa še, ako bi grešili premišljeno.

4. Vedi pa, da, ako hočeš spoved dobro opraviti, moraš storiti tri reči: svojo vest izprašati, kes in žalost obuditi in terden sklep storiti. Glede spraševanja vesti ne beli si glave, da bi našel vse malenkosti majhnih grehov. Želel bi marveč, da bi se vsak potrudil pozvediti vzroke in korenine svojega nagnenja in mlačnosti. To omenjam zavoljo tistih, ki pristopajo k sv. spovedi s polno glavo reči, ketere so slišali mej svetom. Ti pojejo vedno staro pesem in se spovedujejo vedno ravno tistih grehov, katerih pa ne obžalujejo in nimajo terdnega sklepa, da bi se poboljšali. Bogaboječe duše, ki se spovedujejo pogosto in se varujejo delati nalašč odpustljive grehe, ne potrebujejo, da bi dolgo spraševale svojo vest, ker smertni greh se sam razodeva, ako ga imaš, ako ga tudi ne iščeš. Zbadajo te tudi odpustljivi grehi, če jih storiš popolno radovoljno. Dolžan sicer tudi nisi spovedovati se vseh odpustljivih grehov, ketere ti očita vest, zato pa tudi nisi dolžan se jih natanko spraševati, toliko manj glede števila in okoliščin, kako in zakaj si jih storil. Zadočuješ, ako se spoveš večih, in teh, ki te bolj zadržujejo v popolnosti, drugih (majhnih namreč) so splošno obtožni. Kadar pa nimaš greha, keterega moraš povedati, ako hočeš prejeti sv. odvezo, povej greh iz prejšnjega življenja, ki te posebno nagiba k kesanju, na primer: obtožim se posebno vseh grehov, s katerimi sem se pregrešil zoper ljubezen, čistost, ali pokorščino. Kako tolaživne so besede, ketere je zapisal sv. Frančišek Salezij o tej reči: „Ne delajte si težke vesti, ako se ne morete domisliti vseh majhnih grehov, da bi se jih spovedali, ker kaker grešite večkrat, dasiravno ne zapazite, ravno tako bodete tudi večkrat vstali, da ne bodete vedeli“, reči namreč hoče z dejanjem ljubezni ali z drugimi dobrimi deli, ketera opravljajo navadno pobožne duše.

(Dalje prih).

Zahvala za vslišano molitev.

Iz Novega mesta, meseca novembra 1887.

V neki dušni zadevi sem priporočila svojega sina priprošnji sv. Antona z obljubo, da se hočem očitno v „Cvetju“ zahvaliti, če bodem vslišana. Kar sem prosila, se je zgodilo. S tem izpolnim tudi svojo obljubo.

K. P.

Iz Kozjega:

Velikokrat sem že bila vslišana, kar sem prosila ljubo mater Marijo in sv. Antona. Eno živinče mi je na naglem zbolelo; sè zupanjem se obrnem k Bogu, Mariji in sv. Antonu in še tisti dan mu je bilo boljše. Z velikim veseljem in hvaležnostjo do Boga, Marije pomočnice in sv. Antona naznanjam zdaj svojo obljubo.

A. J.

Od sv. Štefana:

Čast in hvala sv. Antonu in sv. Frančišku, ker so bile vslišane moje prošnje, ko sem se jim priporočil v moji silni bolezni. Bolan sem bil okoli 10 mesecev; nobeno zdravilo mi ni moglo nič pomagati. Svetovali so mi priporočiti se sv. Antonu za pomoč. Hitro se napravim moliti devetdnevnicu na čast sv. Antonu in sv. Frančišku in, ako bodo vslišane moje prošnje, obljubim, da hočem tudi v „Cvetju“ naznaniti. Sedaj sem prav zdrav in vesel, hvala Bogu in sv. Antonu in Frančišku!

A. J.

Iz Ratanške vasi pri Slatini 14. grudna 1887.

Bila sem 7 tjednov strašansko bolna, imela sem vodeniko in vnetje črev. Vživala nisem 8 dni nič drugega kakor zdravila, ktere sem od velečastitega tukajšnjega gospoda nadžupnika brezplačno vsaki dan dobavljala. Kedor me je videl, me je že mertvim prišteval; mertvaško svečo so že okoli stoječi zame pripravljeno imeli in mertvaške molitve že zame opravili. Ko se pozneje nekoliko zavem, zdihnem za pomoč k preblaženi Devici Mariji, sv. Frančišku in sv. Antonu in od tistega časa mi je boljše prihajalo, tako da sem zdaj, hvala Bogu! že čez 50 let stara in popolnoma zdrava.

J. K. tretjerednica.

Iz Maribora se zahvaljuje neka tretjerednica blaženi Devici Mariji, sv. Jožefu, sv. Frančišku in sv. Antonu za ozdravljenje po dolgi hudi bolezni in za pomoč v dveh drugih rečeh.

Priporočilo.

V pobožno molitev se priporočajo :

prečastiti monsinjor Andrej Einspieler, slavni zagovornik koroških Slovencev in eden največih dobretnikov celega našega naroda, vmerli 16. prosinca 1888 v Celovcu ;

prečastiti gospod Janez Volčič, duhovni svetovavec, župnik pri Sv. Margareti, tretjerednik, znan priljubljen pisavec mnogih molitevnihi in drugih pobožnih bukev, vmerli 14. grudna 1887 ;

prečastiti gospod Lambert Ferčnik, konzistorialni svetovavec, dekan in župnik v Žabnicah na Koroškem, zaslužen slovenski pisatelj, prijatelj „Cvetju“, vmerli 24. grudna 1887 ;

rajni tretjeredniki in tretjerednice skupščine goriške: Jožef Peršolja, Marija Tavčar, Katarina Perc, Neža Veguš, Marija Hvala, Ana Bitežnik, Neža Kvav, Ana Blažič ; ločniške: Uršula Raguza ; libušenske: Marija Rutar ; svetotrojiške: Marija Kocpek od sv. Benedikta, Julijana Zimonič iz Negove, Alojzija Kavčič in Negove, Katarina Laufer od sv. Roperta, Jera Breznik od sv. Lenarta, Marija Perko od Sv. Ane, Terezija Kavčič od Sv. Petra pri Radgoni, Franc Ferenc od Sv. Jurija na Ščavnici, Terezija Dijmat od Sv. Lenarta, Apolonija Kraner od Sv. Benedikta ; novomeške: Frančiška (Marija) Rogelj, Neža (Magdalena) Dular, Marija Orešnik ; dolinske: Elizabeta (Terezija) Vilman, Helena (Elizabeta) Polda.

Neka tretjerednica na Vipavskem se priporoča v bratovsko molitev v svojih dušnih stiskah ; neki tretjerednik tudi od tam, da bi mu Bog dodelil gnado prave ponižnosti.

Tretjerednik Jolinske skupščine, Jakob Kerstein, na persih hudo bolan, da bi na priprošnjo Marije device, sv. Jožefa, sv. Frančiška in sv. Antona še ljubo zdravje zadobil, če je Bogu v čast in njemu v zveličanje.

Neki dopisnik priporoča več oseb, posebno pa svoje stariše.

